

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JAMES, MAXIN

Un călugăr și prietena lui / Maxin James. - București : Atman,

2017. - 170 p. - (eBook pentru oameni și cărți)

ISBN 978-606-8758-46-6

821.111

eBook disponibil aici:

Copertă: Teodora Chinde

Copyright © 2014 Maxin James.

First published in English in 2014 by Quintus, an imprint of
ROMAN BOOKS

Copyright © 2017 Editura ATMAN – pentru traducerea în
limba română. Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de
față este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Editura ATMAN, București, 2017

Tel: 0733.084.450

Web: <http://www.editura-atman.ro>

E-mail: office@editura-atman.ro

Maxin James

Un călugăr și prietena lui

Traducere:
Corectură:

Mariana Alexandru
Irina Magdalena Nuță

Tânărul călugăr

I

Amurgul este pictat cu roșu; la fel erau și piscurile înzăpezite din Pangchi în care se reflecta soarele.

Tânărul călugăr stătea drept ca să înfrunte vântul înghețat care bătea dinspre Himalaya. Trase cu putere aer în piept.

Au trecut mai bine de doi ani de la sosirea mea în acești munți. Sunt proaspeți și însuflețiți, așa cum au fost dintotdeauna, însă nu și eu. Poate că nu aparțin acestor munți, chemarea mea de călugăr a fost doar o iluzie. Stejarii se odihnesc în pace, la fel și aceste piscuri. Ia te uită! Păsările care ciripesc ici și colo se odihnesc și ele în pace. Călugării care sunt cu mine sunt în pace, dar eu sunt același dintotdeauna, gândi tânărul călugăr.

Respiră adânc. Își aminti că în vremurile de altădată se credea că de cealaltă parte a Himalayei ar trăi dragoni roșii care scoteau flăcări pe gură. În sudul celuilalt ținut se spune că dragonii respiră și apă, dar acei dragoni sunt verzi.

Chipul inocent, barba nouă și o înfățișare aristocratică l-au făcut să dobândească de foarte tânăr înțelepciunea călugărilor himalayeni, dar tânărul după asta, căci văzuse aura călugărilor.

Fusese martor al grației divine a Învățătorilor. Știa că erau autentici.

„Capitulează, fiul meu! Nu poți lupta cu necunoscutul. Abandonează-i-te. Bătălia asta nu te va duce nicăieri. Învăță să renunți la tine... devino una cu tăcerea și eliberează-te.”

Își aduse aminte de cuvintele învățătorului său.

Privi în jos spre mănăstirea sa. Era acolo.

Văile din Pangchi au protejat mănăstirea de asprimea Himalayei, poate pentru că aparținea călugărilor ei preaiubiți. Timp de secole, sălbăticia și vastitatea zăpezilor au ocrotit grația și pacea învățătorilor ei.

Și au ocrotit și rămășițele călugărilor care au locuit acolo.

Călugărul privi din nou spre cer. Era încă pictat cu roșu, precum veșmântul alb al unei tinere virgine care încă sângerează. Tânărul călugăr se uită spre ținutul îndepărtat al Tibetului și văzu ridicându-se aburi de camfor, lemn de santal, tămâie și smirnă, amestecate cu ulei pur de busuioc, yin-yin și cedru, folosite ca ofrandă în rugăciunile de seară în mănăstirile tibetane. Închise ochii, își întinse mâinile și umerii, privi spre ceruri și își aplecă puțin corpul pe spate. Ascultă muzica abia perceptibilă a chimvalelor *tingsha* și a clopotelor tibetane.

Lacrimile i se revărsară pe obrajii rozalii, care deveniră roșiatici.

Își aduse aminte de preaiubita sa mamă care nu adormea niciodată fără să audă vocea singurului ei fiu. Încă putea simți mirosul Moyanei, poate pentru că nu era capabil s-o uite. Încă putea zâmbi la Abhash cu care sărea zidurile facultății. Încă putea să vadă ochii prietenilor săi care se uitau după fetele frumoase din facultate.

„Decizia mea a fost greșită. Mi-a fost hărăzit să trăiesc cu ea, cu Moyana. Poate că mi-ar fi acceptat iubirea dacă aș fi avut curajul să i-o mărturisesc. Acum poate că aparține vreunui străin. Vai! De ce mi-am părăsit lumea?”

Tânărul călugăr se aplecă și îl mângâie pe Chittu.

– Hm... blana ta este caldă, dar fulgii de zăpadă de pe ea par mici cristale de cuarț alb. De ce nu te scuturi de ei?

Pantera himalayană nu voia să se scuture de ei. De ce ar fi făcut-o? Nu dorea să-și irosească energia înlăturându-i.

Pantera își mișcă coada lungă, punctată și o puse pe piciorul gol al tânărului călugăr, ca și cum se întreba „cum puteți voi călugării să stați în zăpadă fără blană?”.

Tânărul călugăr știa că nimeni nu îl înțelegea mai bine decât această panteră, căci în ultimii doi ani ea fusese singurul prieten căruia îi vorbise despre Moyana.

Tânărul călugăr alege să nu intre în mănăstire. Se cățără pe piscul înzăpezit Shangula. Piscurile

astea erau fatale. Valea Pangchi îi cunoștea pe călugări și mai știa și că moartea era lucrul de care acești călugări se temeau cel mai puțin.

– Acum, fiind călugăr, nu mă pot întoarce. Învățătorii mei sunt bătrâni. Trebuie să mențin vii tradițiile învățătorilor noștri, îi zise tânărul călugăr panterei, care nu mai dorea să se cațere. Astăzi, Anand a dat foc mării sale colecții de sfinte scripturi. Și-a dat foc cortului și a părăsit Pangchi. Poate că a găsit iluminarea. Învățătorul meu era atât de fericit pentru el. Cu adevărat a fost bine, dar... mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Tânărul călugăr respiră cu greu. Cristale lucioase de zăpadă i se topeau în nări și cădeau în picături de apă pe pieptul său cald. Închise ochii și simți vântul înghețat pe buzele sale crăpate. Își ridică ochii spre ceruri și urlă din toate puterile. Invocă forțele universului să își facă simțită prezența.

– Promite-mi, Ki! Promite-mi... energie divină! Promite-mi că mă vei conduce la Sursă. O, Prezență divină, pogoară-te în mine prin energia ta nemărginită. Deschide porțile sufletului. Îți aparțin ție. O, învățătorii mei! Sunteți aici din timpuri străvechi! Veniți și alăturați-vă spiritului meu la ospățul divin. Binecuvântați-vă discipolul. Arătați-mi, vă rog, ce să fac! Ce să aleg în continuare? S-o invoc pe Moyana cu puterile universului? Să-mi schimb destinul și s-o fac prietena mea? Oare voi fi capabil să înfrunt blestemul de a fi distrus caracterul sacru al chemării voastre și jurămintele călugăriei?

Se așeză jos și plânse. Chittu veni în fața lui și se tolăni, arătându-și pieptul gol.

– Așa e dat. Tu poți să ai o prietenă, dar un călugăr nu poate, zise călugărul.

Întunericul nopții a început să se lase peste ținut. Trebuie să mă întorc la mănăstire, gândi el.

– Întoarce-te, dacă vii cu mine, atunci prietenii mei călugări vor muri de teama ta, pleacă și caută-ți o iubită. Din fericire, nu ești călugăr, îi zise tânărul călugăr lui Chittu.

Un zâmbet amar apărură pe chipul tânăr al călugărului care râse de jurământul său:

Să nu privești o femeie cu ochii desfrâului.

II

Călugărul coborî în vale. Micuțul Moira se întorcea acasă după ce se jucase cu iacii. Moira sări ca un ieduț și îl îmbrățișă pe tânărul călugăr în jurul taliei.

– Frațiorule, a întrebat cineva de mine? întrebă tânărul călugăr.

– Frate Kartik, unde ai fost până acum? Te-am căutat la mănăstire. Nu erai acolo, așa că m-am jucat cu iacii netoți și apoi i-am dat un șut lui Jamboo. L-am întrebat pe călugărul cel bătrân de tine, dar nu a răspuns. Frații tăi netoți citeau din cărți vechi de incantații. Am zis că era mai bine să nu-i deranjez. Ei cred că este copilăresc să te joci. Numai tu îmi ești prieten, tu cu bătrânul nostru călugăr și cu Niranjan Baba, spuse Moira.

– Am fost pe vârful muntelui. Am fost împreună acolo ieri, spuse tânărul călugăr.

– Am bănuț eu, dar mi-e teamă de Chittu. Nu vreau să ajung în burta sa. Oricum, Saaya voia să te vadă. Știi că nu are voie să vină aici. Trebuie să treci pe la noi mâine. Îi este teamă. Este proastă și crede că zeii o vor blestema, spuse Moira.

– Este tânăra, iar dragostea ce mi-o poartă este firească, însă nu trebuie să uite că sunt călugăr.

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Trebuie să învețe din înțelepciunea oamenilor din Himalaya. Fiecare față trebuie să îl aștepte pe cel pe care Dumnezeu îl va alege pentru ea. Trebuie să-și învețe lecția înainte ca dragostea ei să se transforme în dorință arzătoare pentru mine.

De-ar fi posibil să urmez înțelepciunea oamenilor din Himalaya, gândi el.

– Mă duc acasă înainte ca bunul tău prieten Chittu să vină după tine. Oricum, te așteaptă călugărul cel bătrân. Poate că vrea să-ți dea una pe spate. Așa cred, spuse Moira și alergă spre casă.

Tânărul călugăr se așeză pe o piatră din fața mănăstirii și închise ochii.

S-ar putea ca bătrânul călugăr să nu mai fie atât de bun cu mine, gândi el.

Nimeni nu a avut vreodată curajul să fugă din Pangchi, iar tânărul călugăr știa asta mai bine decât oricine.

De m-aș putea pur și simplu topi pe piatra asta, gândi tânărul călugăr.

Se mută pe marginea stâncii de pe munte și se uită în jos. Tânărul călugăr privi văile din depărtare ale Himalayei în lumina lunii, văi ce erau acoperite de zăpadă: albe, albe și iar albe. Știa că nimeni nu i-ar găsi rămășițele dacă ar aluneca. Munții ăștia erau frumoși.

Aveau puterea de a ucide.

Dumnezeu știe câți dintre cei în căutarea adevărului nu-și pierduseră viața încercând să treacă aceste văi ca să ajungă în Tibet. Numai

câțiva dintre ei au ajuns acolo și probabil că încă și mai puțini găsiseră adevărul. *Zăpada le-a conservat oasele. Zăpada va conserva și oasele mele dacă sar,* gândi el.

– Am două posibilități, fie să sar, fie să revin în lume. De data asta am curajul. E posibil să nu mai am vreodată un astfel de curaj, șopti el în întunericul nopții.

Nu-mi dacă eu voi purta făclia acestei tradiții. Învățătorul meu a greșit când m-a ales pe mine. Este problema lui. Vreau să mă întorc. Nu pot să obțin iluminarea în viața asta. Ce păcat! *Învățătorul meu, ai făcut o alegere greșită. Ai așteptat mult pentru omul nepotrivit,* șopti el din nou în întuneric.

III

Tânărul călugăr stătu pe piatră și îndrăzni să-și arate pieptul gol în bătaia vântului năprasnic al Himalayei. Știa că acesta nu putea lua viața călugărilor himalayeni, chiar dacă aceștia sunt dezgoliți.

La o distanță sigură în vale, Chittu încă era acolo. Deși nimeni nu poate zări corpul panterei în întuneric, ochii ei nu sunt decât niște cărbuni roșii care ard în focul gheenei.

Tânărul călugăr privi direct în ochii panterei și șopti:

– Așteaptă-mă, căci azi nu vei fugi numai tu de oamenii din Pangchi.